

РЕШЕНИЕ

№ 25470

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4546** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на Б. В. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ „дд“ от Закона за движение по пътищата № GRAM - 2354960 от 09.03.2026 г., издадена от А. С. С., на длъжност младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Б. В. Г. е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 1, б. „з“ „дд“ временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. В жалбата са изложени съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Сочи се, че в оспорената заповед липсва описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, не е посочена дата на управление на МПС, което прави фактическото описание непълно и неясно, препятства упражняването на правото на защита на оспорващия, както и препятства съдебния контрол с оглед извършване на преценка на материалноправните предпоставки за издаване на оспорената заповед. Излагат се съображения за приложимост на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Твърди се противоречие на оспорената заповед с принципа на пропорционалност, тъй като наложената ПAM противоречи на характера и тежестта на нарушението. Иска се отмяна

на оспорената заповед.

Оспорващият, в съдебно заседание пред настоящата инстанция, не се явява и не се представлява. Ответникът Младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в депозирани по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излагат се съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при съблюдаване изискванията по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, същата е законосъобразна, обективизирана в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, съответства на материалния закон и неговите цели. Сочи се, че безспорно в конкретния случай са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ „дд“ от ЗДвП. Искане се от съда да отхвърли жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Релевира се възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 5159853/09.03.2026 г. Същият е бил съставен от А. С. С., на длъжност младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на оспорващия Б. В. Г. за това, че на 09.03.2026 г. в 20:53 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение бул. Л. шосе към [улица]управлява лек автомобил М. ЦЛС с регистрационен номер СВ 8676 РХ, лична собственост, като на излизане от бензиностанция ИНТЕРСПИЙД водачът използва пътищата за обществено ползване за други цели освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари, а именно извършвайки рязка маневра като преднамерено извежда МПС извън контрол чрез завиване довеждайки до загуба на сцепление на гумите – дрифт. Не носи свидетелство за регистрация на МПС. Въз основа на установеното актосъставителят е приел, че с деянията си Б. В. Г. е нарушил: разпоредбата на чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП – водач на МПС използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП – не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява.

Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „дд“ от ЗДвП е издадена оспорената заповед, с която на оспорващия Б. В. Г. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“ „дд“ временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Като мотиви за издаване на заповедта изрично е посочено, че Б. В. Г. използва пътищата за обществено ползване за други цели освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари, а именно извършвайки рязка маневра като преднамерено извежда МПС извън контрол чрез завиване довеждайки до загуба на сцепление на гумите – дрифт. Заповедта е връчена на оспорващия на 09.03.2026 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд – София град, чрез административния орган, на 19.03.2026 г.

Въз основа на установеното съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички

основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 1 на оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Съдът намира, противно на доводите на оспорващия, че при издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е постановен в писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и

обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. В оспорената заповед се съдържа описание на нарушението, обосноваващо основание за прилагане на ПАМ. Като фактически основания, мотивирали административния орган да постанови оспорената заповед, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. Словесното описание на нарушението в АУАН и в оспорената заповед ясно и в достатъчна степен индивидуализира деянието, като е налице съответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта става ясно в конкретния случай от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право. Не е налице неяснота в оспорения акт и не е нарушено правото на защита на адресата на акта, доколкото ясно е посочено и описанието на нарушението, извършено от Б. В. Г., заради което се налага ПАМ. В описанието на нарушението в оспорената ПАМ ясно е посочена датата на извършване на нарушението – 09.03.2026 г. около 20:53 часа. Въпросната дата се установява по категоричен начин и от съдържанието на приложените по преписката документи, както и от самия АУАН. Неоснователни са възраженията в жалбата в този смисъл. В противоречие с твърдението на жалбоподателя е конкретизирана и нарушената административнонаказателна разпоредба – чл. 104б, ал. 2 и чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП. Последната разпоредба е сред изрично посочените в състава на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП. В този смисъл, неоснователно е твърдението за липса на конкретна правна квалификация на нарушението, включително и на нарушената норма. Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че оспорената заповед е издадена при съществени процесуални нарушения. Във връзка с горното съдът намира, че процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. В този смисъл, при служебно извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспорваната заповед е действителен индивидуален административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Противно на доводите на оспорващия, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ „дд“ от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ „дд“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2. Първата предпоставка е управление на МПС от жалбоподателя като негов водач. Втората предпоставка е извършено от водача нарушение по ЗДвП, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС. В конкретния казус съдът намира, че са налице материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ „дд“ от ЗДвП. По

делото безспорно са установени релевантните обстоятелства. Установява се по безспорен начин по делото и не е предмет на спор между страните, че Б. В. Г. е управлявал лекия автомобил, описан в оспорената заповед, в посочения в ЗППАМ и в АУАН времеви интервал. Релевантен е фактът, че Б. В. Г. е притежавал това качество към момента на описаното в АУАН и ЗППАМ деяние. В случая ПАМ е приложена във връзка с констатираното управление от жалбоподателя на МПС чрез използване пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, т.е. в случая визираното в разпоредителната част на заповедта нарушение е по чл. 175а, ал. 1 във връзка с чл. 104б, т. 2 от ЗДвП за използване пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая е нарушена забраната на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Съгласно чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3 000 лева водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Това са единствените правнорелевантни факти, които трябва да бъдат установени с оглед законосъобразното налагане на процесната ПАМ и същите са установени по безспорен начин. Нарушението е констатирано със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма и представлява официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, който има обвързваща доказателствена сила по отношение на изложените в същия факти, поради което на основание чл. 193, ал. 1, изречение първо във връзка с чл. 154, ал. 1 от ГПК доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя, а от последния не беше проявена необходимата процесуална активност в тази насока. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Констатациите в АУАН не бяха оборени в настоящото съдебно производство от оспорващия. В хода на съдебното производство оспорващият не ангажира доказателства, с които да опровергае констатациите на административния орган с допустимите процесуални способности и средства. В случая жалбоподателят не оборва отразените в АУАН факти и обстоятелства относно управлението от негова страна на автомобил по начина, описан в акта. Възприетото от ответника извършване на рязка маневра и извеждане на МПС извън контрол чрез презавиване, довеждайки до загуба на сцепление на гумите се отрича от жалбоподателя. Защитната му теза обаче се основава единствено на технически характеристики на автомобила, които не отричат установеното нарушение. Факторите климатични условия и състояние на пътната настилка, без да се подкрепят с надеждни и достатъчно убедителни доказателства, от които да се направи категоричен извод, противоположен на възприетия от ответника, не са релевантни. Установеното от административния орган касае умишлено привеждане на лекия автомобил в състояние на загуба на сцепление с пътя, вследствие на което автомобилът е изведен от обичайното си праволинейно управление. Този начин на управление на МПС не представлява използване на път за обществено ползване в съответствие с основната цел на пътищата – за превоз на хора и товари. Подобно поведение застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност. Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е

приложил принудителната мярка. При тази законова уредба, както бе посочено и по-горе, административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи. Целта на приложената ПАМ е превантивен характер – да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание, т. е. има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, както и преустановителен характер – да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водач. Оспореният административен акт е издаден при правилно изяснени факти за прилагане на принудата, която е съобразена с целта на закона, поради което не се установява нарушение на чл. 6 от АПК. Оспореният административен акт съгласно чл. 4, ал. 2 АПК е издаден за целите и на основанията на закона. Целта на законодателя е да осигури безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. С процесната ПАМ не се цели санкциониране на нарушителя, а постигане на правноопределен резултат – подобряване на пътната обстановка в страната, ограничаване и намаляване на пътнотранспортните произшествия. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е постигнала целите на административната принуда, като не е ограничила правата на жалбоподателя в по – голяма степен от необходимото. С оглед на това последиците от издадената заповед са съизмерими с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в синхрон с чл. 6, ал. 5 от АПК. Настоящият съдебен състав счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за нарушение на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП си поставя и постига законоустановените цели на административната принуда. Принудителната административна мярка е временна, с превантивен и преустановителен характер и се прилага с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения за определен срок – от 6 месеца до една година. Определеният със заповедта срок е в законно установения минимум - 12 месеца, т.е. същият е в съответствие с чл. 6, ал. 2 от АПК. Оспорваната заповед е издадена при спазване принципа на съразмерност заложен в чл. 6, ал. 1 от АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена при правилно прилагане на материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения, посредством процесната принудителна административна мярка.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира, че, като издадена от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с изискванията за форма на акта и целта на закона, както и без противоречие с материално-правни разпоредби, процесната заповед е законосъобразен акт, а жалбата против нея се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в минимален размер от

200 лева, превалутирани в евро в размер на 102,26 евро. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разносните следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Воден от гореизложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. В. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з „дд“ от Закона за движение по пътищата № GRAM - 2354960 от 09.03.2026 г., издадена от А. С. С., на длъжност младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Б. В. Г. е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 1, б. „з“ „дд“ временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

ОСЪЖДА Б. В. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от евро 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: